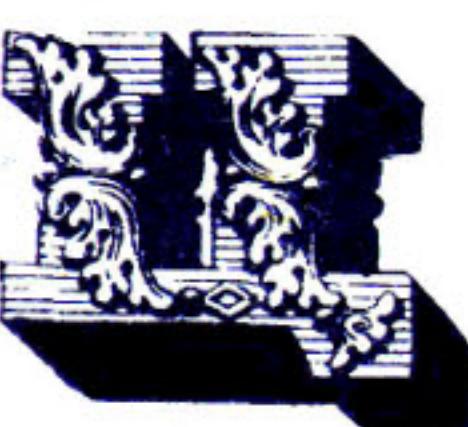
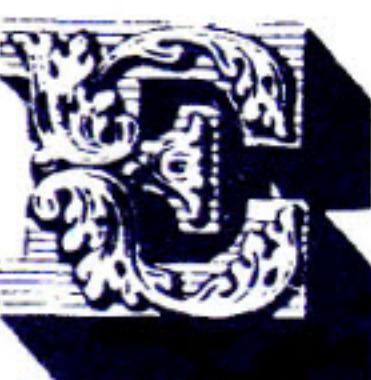

СІЧЕНЬ

1980

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 1 (1067)

Ціна номера 20 коп.

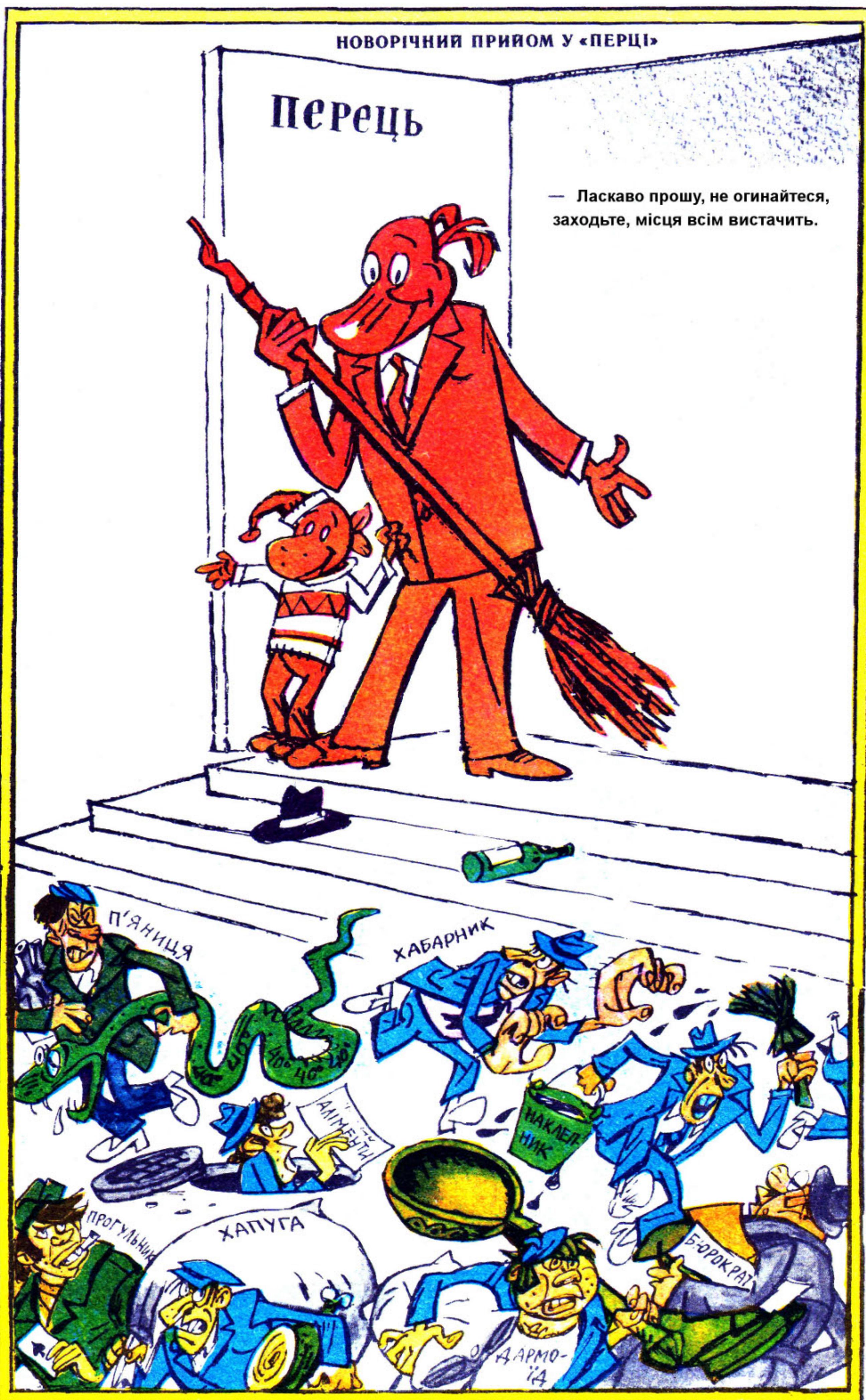
ISSN 0132-4462

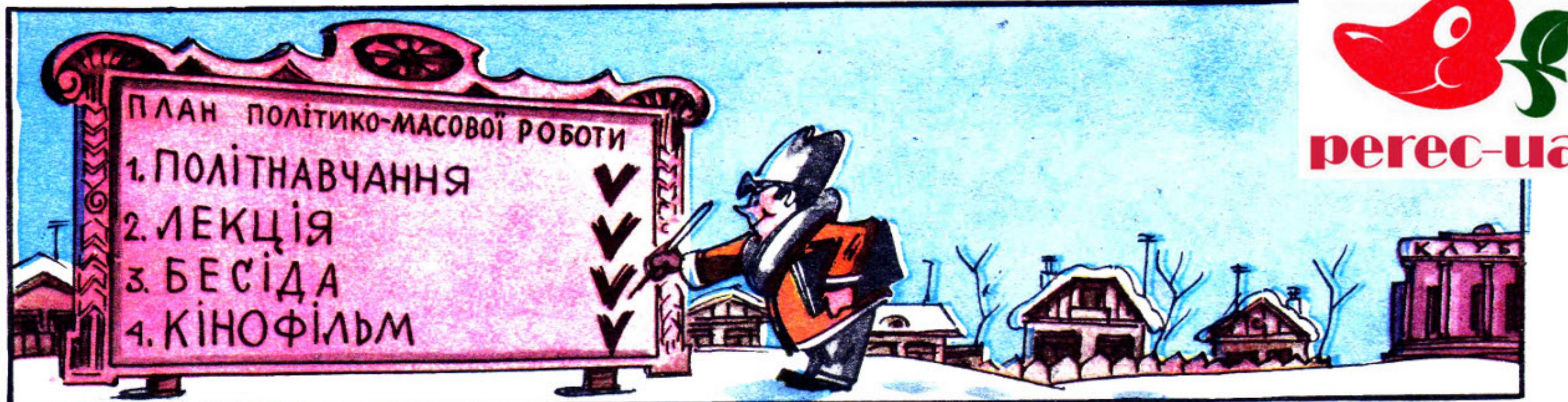
Мал. В. ГЛІВЕНКА

НОВОРІЧНИЙ ПРИЙОМ У «ПЕРЦІ»

перець

— Ласкаво прошу, не огинайтесь,
заходьте, місця всім вистачить.

І таке буває, коли «галочка» літає.

Сьогодні, коли за вікном уже захвірли вісімдесяті роки двадцятого сторіччя, легше, мабуть, побачити коняку у величному місті, ніж зустріти людину, яка не розуміла б, що таке продуктивність праці. Чи бували ви на якихось зборах, засіданнях, нарадах, де б не говорилося про неї, себе про продуктивність!!

Звісно, неправильно було б думати, будім про продуктивність лише багато говорять. Чимало, знаємо, й робиться для її підвищення. Конструктори сушать собі голови, винахідлюють но-

у який спіл пофарбувати стіни цеху, щоб вони, стіни, радували око, — і це теж виявляється, гарно впливає на працездатність і продуктивність.

І ось, уявімо, вже все зроблено. Конструктори винайшли пристрій, технологи — оптимальний цикл, дизайнери — відповідний колір стін, психологи та соціологи дали необхідні поради щодо морального мікроклімату. І раптом — маєш: продуктивність праці окремо взято, причому гарного, робітника не підвищилася, а знизилася. Та

на це часу, бо, замість скліти вікна, закликали підвищувати продуктивність праці.

Побував я якось на Дубнівській фабриці художньої галантереї Ровенського обласцезаводу, розмовляв з робітниками та робітницями. Влітку, півдяно вони, на окремих ділянках буває така спекотища, що трудівники просто втрачають працездатність. Зате взимку, в цеху пошику, наприклад, така холода, що бері та спочатку ший собі ватники-тілогрійки, а вже потім приступай до пошияття основної продукції. Про яку вже тут продуктивність говорити, коли взагалі говорити важко, бо горло болить.

Встановили тут автомати для газованої води. Пийте, мовляв, собі на здоров'я! Але води в них нема. І бігають трудівники до крану, цмують холодну воду — і здоров'я катма! Натомість — лікарінський бюлєтень. Можливо, якби Богдан Павлович Гончарук, директор фабрики, частіше бував у цехах, то звернув би на це увагу та подав би і про необхідне опалення, і відповідну вентиляцію, і про водопостачання автоматів. Але директор, як твердили комуністи на звітно-виборних зборах, досить рідкісній гість у цехах.

До речі, побував я і в кабінеті директора, де часто лунають промови про необхідність дальшого підвищення продуктивності праці. У кабінеті, можу засвідчити, досить затишно, температура нормальна, протягі нема. Це, звичайно, приемно. Та мимохіт подумав: якби тут раптом вітром вишло шибки, то іх, либонь, дуже швидко вставили б. Недарма ж, коли, наприклад, особняк, де живе Богдан Павлович, захажав ремонтну, то ремонт був оперативно проведений. Між іншим, слизами робітників фабричної ремонтно-будівельної бригади.

Чому ж, питается, таке різне ставлення до своєї рідної хати і до своєї ж рідної фабрики!!

З не меншою дивиною довелось здібатися у місті Луцьку. Є там управління осушувальних систем. У кабінеті начальника управління В. Г. Ситника я, щоправда, не був. А от у яких умовах працюють токари, електрозварники та інші робітники, мені показували. Умови, якій казав, залишають бажати кращого. У цехах відсутня загальнообмінна вентиляція. Зате взимку виробничі та побутові приміщення зовсім не опалюються, бо при будівництві ненароком забули підвести опалення. Лише восени 1979 року почали будівництво котельні.

не лише знизилася, а звелася, даруйте, до нуля. Через що? А через сущу дурницю: той окремо взятий, причому гарний, робітник просто не вийшов на роботу. А не з'явилася він у рідний цех через те, що лікарі виявили в нього гостре респіраторне захворювання та зване ГРЗ, яке наші не дуже медично освічені діди обзвивали остудою, охолодою та всілякою іншою нежиттю. А те ГРЗ наш гарний робітник прихопив, виявляється, не де-інде, а в рідному ж цеху, де недбалі господарі не встигли своєчасно засклити вікна. Не мали

рекор-са.

рекор-са.

**Телеграфне
гентство
ПЕРДА**

ЗА СУВОРІМ ГРАФІКОМ

Дирекція житомирського ремонтно-механічного заводу «Лісмаш» розробила і найближчим часом упровадить у життя чіткий графік ремонту запасних частин для ремонту лісовозів. Необхідність ремонтувати запчастини виникла у зв'язку з тим, що вони тривалий час валаються просто неба і активно псуються.

Графік ремонту лісовозів буде розроблено пізніше.

МЕДИЦИНА — БЕЗСИЛА

ВІННИЦЬКА область. (Від спецкора ТАП). Уже тривалий час чищають керівники Чорткінського пивзаводу, що знаходиться у Жмеринському районі. Спобі місцевих медиків допомогти їм не увінчалися успіхом, позаяк причина хання — не фізіологічного, а бюрократичного характеру. Виявилось, що згадані керівники постійно чхають на вимоги Південно-Бузького управління по охороні вод та держкінспекції припинити отруєння неочищеними стоками пивзаводу навколоїшніх водоймищ.

Василь мовчав.

— До двадцяти восьми років дівувала. І той не до шмиги був, і другий. Такі хлопці траплялися, як орли. Аж на тобі, зачепилася...

Василь навіть вухом не повів.

— Знайшла нарешті долю. Ні поговорити, ні порадуватись. Ніколи від тебе слова не почуєш...

Василь простягнув праву ногу і знову підіграв її під себе. Потім те ж саме зробив з лівою.

— Полосилася на те, що тихий, смирний, не п'є, не бешкетує. А тепер маєш. Живеш, як у морі.

Василь виконав вправу руками, розім'яв пальці.

— Мовчиш, як води в рот набрав. І це так все життя! Нічого собі.

ГУМОРЕСКА

— У-у-у-х! — вирвалося з Василевих грудей, бо саме мяч загнали у ворота команди, за яку вболівали.

— Отак завжди: як не в книжку встремиш голову чи в газету, то в телевізор. А поговорити — хоч бери та до сусіда йди.

У Василевих очах замиготили іскорки.

— Знала б, що таким будеш — ніколи не вийшла б за тебе заміж. Хай би інший така доля пріпала. Ні богу свій, ні чорту кочерга.

Права Василева щока затіпалася, наче її струмом пронизало. Волосся на голові ніжечилося. Вихором зірвався з місця, зачавив фразами:

— У нашої сусідки Насті народилося теля, на маму не скоже. Віктор Кулка на цвинтарі перевіякав бабу Ганну. Петро Кваша погриза зі своєю Мариною до зубів. На ярмарковій майдані відбулася реєстрація котів і собак. Бригадир загадав назавтра дати дві жінки на закваску і засолку...

Василь скакав по хаті, кидався на всі боки, розмахував руками, гримів, як порожня бочка, сипав словами, важко дихав...

— Стань, стань, Вася, — спохватилася дружина. — Що з тобою? Вимкни, натисни на те, що потрібно, бо жоден людський організм не в силі витримати такого вулканічного виверження інформації. Вася! Зрозумій, це шкідливо. Це...

Дружина замахала над Василевою головою рушником і піднесла кухоль з холодною водою.

Григорій ХОМ'ЯК.

Крижопіль
Вінницької області.

По сусістві з цим управлінням знаходяться підприємства об'єднання «Волиньбудматеріалія». Ще 1974 року робітники Луцького заводу управління будматеріалів [цигою і об'єднання] вирішили гарну ініціативу, вирішили господарським способом, у вільний час, збудувати собі адміністративно-побутовий корпус, де, крім кабінетів для начальника та майстрів, розмістити кімнати для прийому юї, гігієни тощо. І не лише вирішили, а й активно заповзялися будувати. А тим часом в об'єднанні вирішили провести чергову реорганізацію: спочатку заводоуправління ліквідували, нарешті створили головне підприємство, за який час заводоуправління відновили. Поки туди-сюди реорганізовували, адміністративний корпус, хоч і не дуже швидко, а зводився. Та коли вже, дикувати робітникам, нарешті звісся, то раптом з'ясувалося, що саме їм, робітникам, там місця нема. Тобто ні для гігієни, ні для прийому юї, ні для клубу, нарядної кімнати не було. Все пішло під кабінети адміністрації. Адміністративний корпус таким чином якось непомітно реорганізувався в звичайній адмінкорпус.

Якось, погодяться, незугарно вийшло. Одне лишше при цьому трохи тішить. Я певен, що і в нових кабінетах адміністративного корпусу, і в старому кабінеті генерального директора об'єднання «Волиньбудматеріалія» Петра Петровича Пушака й далі не стихатимуть полум'яні промови про необхідність дальнього підвищення продуктивності праці. І промови записуватимуть у протоколи. Щоб було що показати, коли хто прийде та поцікавиться, чи не занехаяли тут часом боротьби за...

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Ровенська — Волинська область.

Вивереження ВУЖИНА

ГУМОРЕСКА

— У-у-у-х! — вирвалося з Василевих грудей, бо саме мяч загнали у ворота команди, за яку вболівали.

— Отак завжди: як не в книжку встремиш голову чи в газету, то в телевізор. А поговорити — хоч бери та до сусіда йди.

У Василевих очах замиготили іскорки.

— Знала б, що таким будеш — ніколи не вийшла б за тебе заміж. Хай би інший така доля пріпала. Ні богу свій, ні чорту кочерга.

Права Василева щока затіпалася, наче її струмом пронизало. Волосся на голові ніжечилося. Вихором зірвався з місця, зачавив фразами:

— У нашої сусідки Насті народилося теля, на маму не скоже. Віктор Кулка на цвинтарі перевіякав бабу Ганну. Петро Кваша погриза зі своєю Мариною до зубів. На ярмарковій майдані відбулася реєстрація котів і собак. Бригадир загадав назавтра дати дві жінки на закваску і засолку...

Василь скакав по хаті, кидався на всі боки, розмахував руками, гримів, як порожня бочка, сипав словами, важко дихав...

— Стань, стань, Вася, — спохватилася дружина. — Що з тобою? Вимкни, натисни на те, що потрібно, бо жоден людський організм не в силі витримати такого вулканічного виверження інформації. Вася! Зрозумій, це шкідливо. Це...

Дружина замахала над Василевою головою рушником і піднесла кухоль з холодною водою.

МАЛЮНОК-БАЙКА

Відповідальний
Бор. СУК

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів.

СКЛЕРОЗ

ГУМОРЕСКА

— Іване Сидоровичу, можна?
— А, Шугаенко. Що там у тебе?
— Склероз у мене, Іване Сидоровичу.

— З особистими питаннями приходить у п'ятницю.

— Так у мене виробничий склероз. Пам'ятаєте, ви мене нещодавно викликали? Ми тоді вели довгу бесіду. Причому чітко пам'ятаю, що бесіду вели в основному ви. А на закінчення мені подяку оголосили... чи догану. А ось що саме, забув я. Начисто з голови вилетіло. Може, ви пам'ятаєте?

— Ну, Шугаенко, даеш! Я думав, ти получку забув одержати. А це ж простіше простого. Повір моєму дозвіду: якщо не пам'ятаєш, значить — догана.

— Скоріше за все... А рантом подяка?

— Гм-м... А настрій який у мене був?

— Начебто нічого...

— Тоді нічого не оголосував. Може, ти й не заслужив?

— Заслужив. Це я точно знаю. Тільки не пам'ятаю що.

— Добре, згадай, про що мова ішла. Давай, поворуши півкулями.

— Якщо мені пам'ять не зраджує, про виконання плану.

— Усе ясно. За виконання плану, звичайно, подяка належить.

— Так я його ще не виконав.

— З цього б і почав. Догану ти, Шугаенко, виклопотав, як двічі по два...

— Але ж місяць ще не скінчився...

— Тоді давай з іншого кінця підійдемо. Який це день був?

— Неначе понеділок.

— День важкий... Отже, догана...

Зажди, наші у неділю грали?

— Аякже, п'ятнадцятий тур.

— Справа ясна. Якщо виграли — подяка, програли — догана. І не мороч мені голови.

— Нічия, Іване Сидоровичу. На жаль.

— Слухай, а тобі це, власне, для чого? Тобі від цього холодно чи жарко?

— У тому й біда, що ні холодно й жарко. Якби було, скажімо, жарко, я б одразу здогадався, у чому справа.

— Ні, я все ж не зрозумію, чого у тебе душа не на місці? Може, від тебе через це дружина пішла, діти плачуть чи непримінності якісь?

— Так от я й хотів розібратися, чи немає у мене непримінностей по роботі. Все ж таки догана чи подяка — різниця якася є.

— Яка різниця, скажи, яка?

— Для характеристики. Я, Іване Сидоровичу, в кругі зібралася.

— Ти начебто тільки на світ народився. Характеристика, як протони, негативною не буває. Іди, Шугаенко, пиши характеристику і про склероз свій забудь. І не відриває більше від справ, а то ти в мене точно на догану напросишся.

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

м. Київ.

РЕДАКТОР

— Мені порадили запропонувати вам цей звіт як фантастичну повість.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У фрейдтоні «Як кришталі» [№ 2 журналу за 1979 рік] йшлося про кричущі порушення та зловживання службовим становищем голови Березівського районного споживчого товариства [Одеська область] Чорноморченка С. Г. У № 14 журналу вже повідомлялося про те, що Чорно-

морченка та його спільників з роботи звільнено, а, крім того, цією справою зацікавилася прокуратура району.

Як додатково повідомив редакцію прокурор Одеської області Г. М. Ясинський, вироком народного суду Березівського району Чорноморченка С. Г. засуджено до 2 років 6 місяців позбавлення волі у виправно-трудовій колонії суворого режиму.

Якось спітали одного чоловіка:

— Що таке культура духовна, а що таке культура фізична?

— Духовна культура, — відповів чоловік, — це коли ноги не встигають за головою. А фізична — коли голова не встигає за ногами...

Окинув я поглядом футbolістів.Хоч і з пушком під носом, але забити можуть. Плечі футболки розтирають. І ростом бог не зобидив.

Зацікавило, що це за команда і з якої губернії? Подався за ними. Дійшов до готелю. З'ясував. На козя-

Керівників груп, які б могли приборкати розбурхану стихію, у цей час нема. Наставники тблісіцьких спортсменів узагалі десь знікли на кілька днів, залишивши своїх підопічних на божу волю. А решта, планово чи стихійно, щовечора теж зникає. Повертуються пізно. І, буває, в такому стані, що їх самих приборкувати треба.

Коли наступного дня їм говорять, що учні, котрих вони привезли сюди, ловодяться як справжні хулігани, вони розводять руками:

— Що ми можемо зробити? Такий вік. Хіба їм доведеш?

А доводити, мабуть, треба. Треба вчити. І культури, і поваги до людей, і скромності.

Спортивні ж наставники, які привезли футбольні команди до Козятиня, очевидно, відбувалися лише спортивним наставництвом.

Ніхто не ратує за те, щоб наші юнаки росли такими собі бездоганими ангелятами. Але багато спортивних підлітків, на жаль, уточнюють нахабство з мужністю, хамство із доблестью. Вуса ще під носом не вкорінилася, а в голові вже вкорінилася думка, що йому все дозволено. Хто ж у цьому винен? Мабуть, перш за все, ті, у хого вже вуса вкорінилися, а може й посивіли. Бо безвуса спортивна юнь із когось таки ж бере приклад.

Е. ДУДАР,
спец. кор. ПЕРЦЯ.

Вінницька область.

КУЛЬТУРА В ОФСАЙДІ

Такі виміри, звісно, не дуже серйозні й для нас не підходять. Нам підходить гармонія. І для цього, приємом, у художньому інституті є предмет фізкультури, а в учебних за-кладах фізкультури читають етику.

Наприкінці серпня службова доля зажинула мене до Козятиня. Йду по вулиці. Попереду група юнаків у спортивній формі, з футбольним м'ячом. Йдуть, горланять на всі заставки, матюкаються на чім світ стоїть.

Підійшов до них:

— Хлопці, негоже так... Некультурно...

— Чешіть, — кажуть, — дядьку, зі своєю культурою. Во зраз заб'ємо пенальті...

тинському стадіоні проходять фінальні змагання по футболу серед юнацьких команд товариства «Локомотив», очолювані херінниками груп: В. К. Голубевим, Б. О. Бальбековим, Б. В. Чегінавою, А. А. Шахгалъяном, А. Д. Криворучком. Удень хлопці грають у футбол, а ввечері... Чого вони тільки не роблять: кричат, верещать, лаяться, виуть, свищуть, регочуть, товчуть у кімнатах футбольним м'ячем, товчуть один одним об стіни готелью, грюкають, стукають, штурляють з вікон сміттям, плюються.

Чергові їх заспокоюють, просять, благають.

Вони чергових засвистують, затягують, заулюлюють.

Почувши, що я іду в Херсон, мій сусід хутенько змотався в ощадну касу і зняв з книжки півтори тисячі.

— Будь другом, — попросив він, — заскоч там у магазин № 9 обласної контори «Спорттовари» і купи мені «іжака» з коляскою.

— А хіба в київських магазинах цих мотоциклів не буває? — здивувався я.

— Бувають. Навіть у вільному продажу. Але рідше, ніж у природі — сонячне затемнення. А до того ж, у чоловіків вони користуються таким же попитом, як у жіноцтва — французькі парфуми, і тому я практично не маю шансів стати власником мотоцикла.

— Стривай, стривай, — відхилив я його руку з грошима. — А звідки ж уявся достаток мотоциклів у Херсоні?

— Ніякого достатку там нема, — пояснив сусід, — але ж я даю тобі півтори тисячі — майже на півтисячі більше, ніж цей мотоцикл коштує. На витрати.

— Себто — на хабар? — уточнив я. — Ну, знаєш, це вже занадто! Я ніколи нікому не давав хабарів і не збираюся робити це в майбутньому.

— А тобі нічого й не доведеться робити, — заспокоїв мене сусід. — Треба лише зайти в цей магазин, переконатися, що «іжаків» у продажу нема, і розчаровано зіткнути. Постарається зіткнути якомога голосніше, і далі все піде, як по маслу. Тобою зацікавиться вантажник Серьога, запитає, що потрібно. Скажи, що потрібен мотоцикл із коляскою, і віддай йому гроші.

— А що робити далі?

— Почекати, поки викотять мотоцикл.

— А якщо цей Серьога не підіде?

— Підіде. Якщо не він, то бригадир вантажників Довгоп'ят. Спіймає гаву Довгоп'ят, тебе підхоплять головний товарознавець обласної контори Чехун, старший товарознавець Чап-огли або старший комірник Шульженко. У них технологія відпрацьована чітко, так що без мотоцикла не залишишся.

— А ти звідки оце все знаєш? — поцікавився я.

— У мене родичі є на Миколаївщині і Херсонщині, — пояснив сусід, — зокрема, в селі Першотравневому Снігурівського району троюрідний дядько моєї жінки живе. Так у них півсела отаким робом «іжаків» покупали, а інша половина — навіть з доставкою додому.

— Як це — з доставкою? — здивувався я.

— Дуже просто, — відповів сусід, — коли в магазині ніхто голосно і розчаровано не зіткнав,

не терпиться — катайте в прокуратуру. Може, прокурор організує вам зустріч швидше.

У старшого слідчого обласної прокуратури В. О. Мірошничена я запитав лише одне: чи не переборщив мій сусід, запевняючи, що в Херсоні за кілька сотень хабара можна було легко купити мотоцикл з коляскою?

— На жаль, не переборшив, — відповів Володимир Олексійович. — Можна було. Ось дивіться, — він показав мені «простирадло» площею у кілька квадратних метрів, що нагадувало собою відомість на виплату зарплати колективу середнього підприємства, — це все клієнтура магазину № 9. Іхали з усіх куточків Херсонщини і Миколаївщини, знаючи, що, поклавши на лапу від двохсот до чотирьохсот карбованців, можна без мороки придбати «ІЖ-ПЛАНЕТУ», або «ІЖ-ЮПІТЕР», з коляскою. Якщо такі покупці опинялися в полі зору вантажника Серьоги — С. Г. Степанюка, їхні сотні дуже швидко потрапляли в руки заступника директора обласної контори О. С. Гречаного, котрий сам розподіляв дефіцитні мотоцикли і якому Степанюк підшукував клієнтів. Якщо ж їх перехоплювали Довгоп'ят, Шульженко, Чехун, і Чап-огли, хабар подрібнювався: половину квартет лишав собі, а решту ніс тому ж таки Гречаному в обмін на дозвіл продати мотоцикл.

— І багато наносили?

— Сума хабарів перевищує двадцять тисяч...

Нічого не скажеш, працівники прокуратури і міліції виконали великий обсяг роботи, виводячи липкоруків на чисту воду, отож історія ця закінчиться тим, чим і мусить закінчуватися. І все-таки, коли знайомишся з матеріалами слідства, не можна позбутися гнітючих роздумів. Адже цілих два роки безкарно розкошували хапуги, і увесь цей час охочих підмазати не бракувало. Багато хто з працівників обласної контори «Спорттовари» знов або догадувався, що «тато» — так любовно величали підлеглі заступника директора О. С. Гречаного — неспроста прибавив до рук торгівлю мотоциклами, що за автограф на накладній він бере по 200—250 карбованців, однак самому Олексію Семеновичу було від їхньої поїнформованості ні холодно, ні жарко. Він вірив, що одні вважатимуть, ніби й�ого хата скраю, а інші — не захочуть виносити сміття з хати.

І, на жаль, не помилився.

В. БОНДАРЕЙКО,
спец. кор. «Перси».

м. Херсон.

Нерівній обмін

Чап-огли і Шульженко привозили мотоцикли прямісінко в село. Звичайно, з націнкою.

Узяв я гроші, бо розібрала мене професійна цікавість: невже, подумав, і справді в обласній оптово-роздрібній конторі «Спорттовари» хабарництво поставлено на таку широку ногу? Зайшов у магазин № 9. Тільки набрав повні легені повітря, щоб розчаровано зіткнути, як хтось торкнув мене за плече.

— Тс-с-с! — прошепотів цей «хтось». — Не зітхтайте. Мотоциків тимчасово нема.

— Ви вантажник Серьога? — і собі пошепки запитав я.

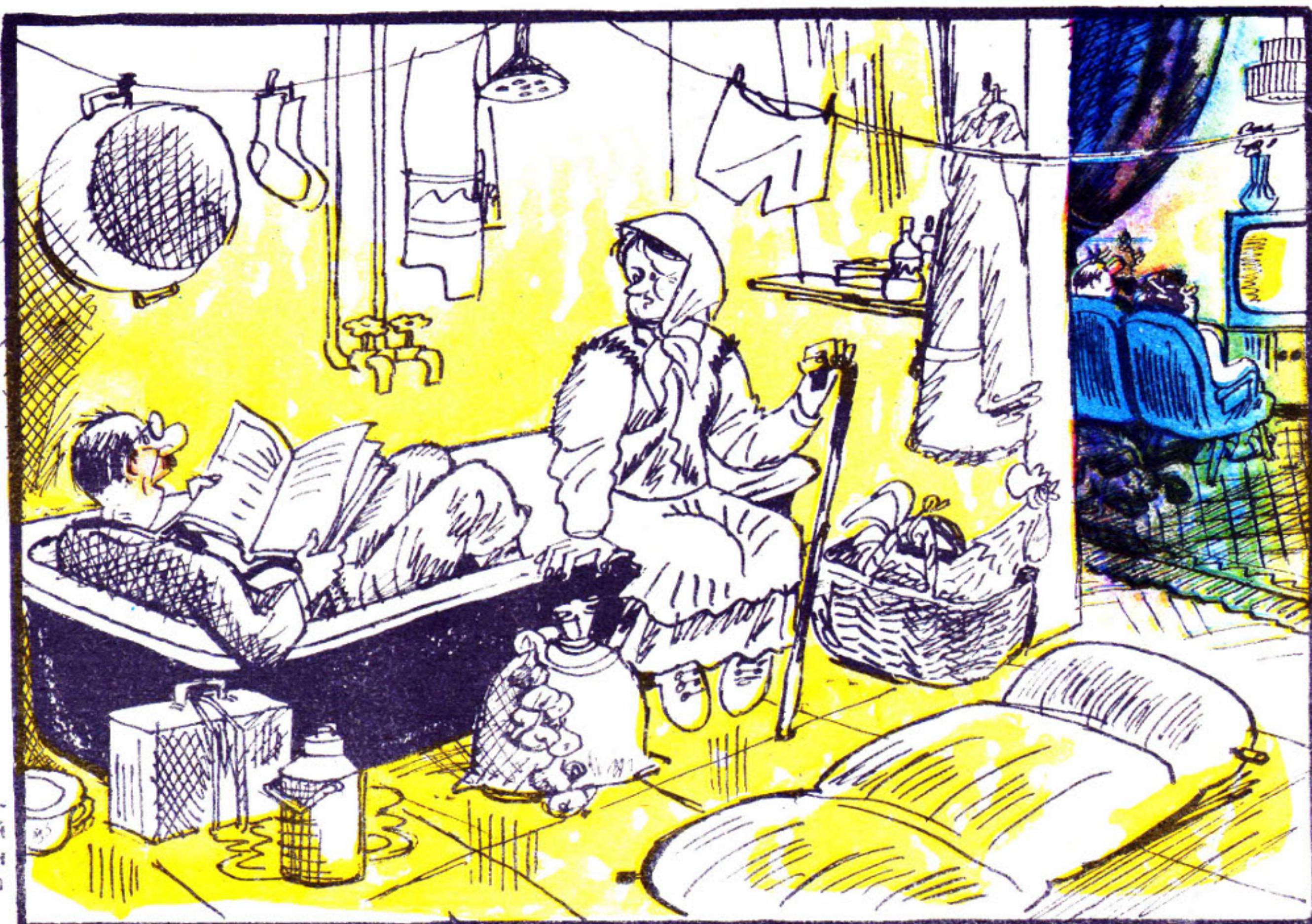
— Серьоги також нема, — відповів «хтось». — І невідомо коли буде.

— А Довгоп'ята, Чап-огли чи Шульженка я можу бачити?

— Можете, — мовив «хтось», — років через п'ять — вісім. Кому скільки дадуть. А якщо вам

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

НУ Й ДІТКИ!

— Не журися, старенька, що нас діти у ванній поселили. Он Петренки своїх батьків навіть на поріг не пустили.

ФОРМУЛА НЕВІДПОВІДНОСТІ

Ми глибоко переконані, що окремим товарищам керівні посади просто протипоказані. Недарма ж у народі кажуть: хочеш узнати краще людину — дай їй посаду. Не встигне ту посаду людина зігріти, як дивишся на неї і не впізнаєш.

А до цього? А до цього була не людина, а шоколадка.

Щось подібне трапилося із Свіланою Микитівною Бородічук.

— Світлана Микитівна? — бувало, перепитували. — Та це ж душа — не людина. Енергійна, ділова. Ти би у керівниках ходити.

Отак і складалася в районці Тетіїві громадська думка. Минуло небагато часу, коли оте про рокування й справділося: Світлану Микитівну призначили директором Тетіївського об'єднання

громадського харчування. І Бородічук немов переродилася. Наче її взяв хтось і підмінив. Садили в крісло одну людину, глянули — зовсім інша.

— Кожен повинен знати своє місце, — казала Світлана Микитівна і свято дотримувалася цієї формулі. Перед начальством — як мед з маслом, перед підлеглими — як батіг з сіллю. Коли ж хтось (звичайно, з підлеглих) заперечить Бородічук — взагалі витурить з роботи. Правда, може й змилостивитися, якщо підлеглий сльозу пустить.

— У мене серце — не камінь, — м'якає Світлана Микитівна. — Піду, голубко, тобі назустріч: подавай заяву за власним бажанням і.., щоб ноги твоєї тут не було!

Якось завідуюча виробництвом і голова міс-

цевому профспілки Тамара Сергіївна Вишневська поцікавилася, де поділіся дефіцитні жіночі хустки, виділені для преміювання кращих робітниць.

— Ти хто така? — поставила очі рогом Світлана Микитівна.

— Голова місцевому, — відказала Тамара Сергіївна. — Мене люди питают...

— Люди? Хай ці люди запитають мене...

— Але ж я... — Вишневська хотіла нагадати, що ті хустки мав розподілити місцевком.

— Ти от що... Не сунь свого носа, куди не слід!

— вибухнула гнівом Світлана Микитівна. — Я тут директор! Я!.. Втамила?

А згодом директор поспітала Тамару Сергіївну:

— Тобі, голубко, не здається, що ти і посада заввиробництвом — поняття несумісні? Коротше кажучи, службова невідповідність...

І Бородічук перевела Тамару Сергіївну кухарем. Вишневська поскаржилася в прокуратуру. Прокурор опротестував наказ директора об'єднання як незаконний. Світлана Микитівна ще більше розгнівалася.

Коли Вишневська повернулася з екзаменаційної сесії (вона заочно навчається в Черкаському кооперативному технікумі), Світлана Микитівна, навіть не привітавши з нею, сказала:

— Слухай, ти! Раджу тобі забиратися звідси. Усі бачать: ми з тобою не спрацювалися... Не напишеш заяву за власним бажанням — вижену з вовчим билетом. Чула про такий?

Тамара Сергіївна аж за серце схопилася і зопалу написала ту заяву. А коли отямилась, то було вже пізно.

Не допомогли Вишневській ні секретар партійної організації районного споживчого товариства Маргарита Миколаївна Луцюк (для ясності уточнююмо: об'єднання громадського харчування підпорядковане райспоживтовариству), ні голова райкому профспілки Марія Василівна Шамрай. Хоч вони й повинні були захистити її від «з'їдання» Світлани Микитівни. Захистити як комуніста і голову профспілкового місцевому.

Багатьох, дуже багатьох спровадила таким робом з об'єднання Бородічук.

— Ти про таку формулу, як службова невідповідність, чула? — часто тлумачила вона тій чи іншій працівниці, котра їй чимось не сподобалася.

Гадаєте, покращали від того справи в харчувальних закладах району? Навпаки. План товарообігу горить. Чому? В ідалнях та кафе го дують одноманітними, несмачними і малокалорійними стравами. Тут низька культура обслуговування, процвітає антисанітарія, через що окремі потенціальні відвідувачі обминають ці заклади десятою стороною.

С. М. Бородічук має юридичну освіту і, звичайно ж, знає трудове законодавство. Знає, але трактує закони по-своєму, тобто грубо їх порушує. Порушує вона і правила торгівлі спиртними напоями, обома руками відмахується від скарг і заяв трудящих...

Коли ми ознайомилися зі справами в об'єднанні, то нам аж кортіло сказати його директорові:

— Світлано Микитівно, а ви чули про таку формулу, як службова невідповідність?

Але стримались. Що не кажіть, а це вже не наша компетенція. Для цього є відповідні інстанції.

М. ПАЛЬЧИК,
О. ЧОРНОГУЗ.

Київська область.

Дали першу!

— І раніше завідуюча нашим клубом Павловська О. С. відкривала клуб лише тоді, коли там демонструвалися фільми. А з того часу, як вона забрала собі клубний телевізор і стала фільми дивитись вдома, на дверях клубу вечорами постійно висить замок — писала у своєму листі до Перця молодь села Сливниця, що на Львівщині.

Голова Старосамбірського райвиконкому Ф. А. Додачко повідомив редакцію, що цю скаргу було перевірено на місці і факти, вказані в ній, підтвердилися. За недбале ставлення до своїх службових обов'язків Павловську О. С. з посади звільнено.

ОСТАННЯ КЛЯТВА

— Не питиму, — Іван поклявся і в той же день в багні валявся.

— Не крастиму, — заприсягався, Та знову з краденим спіймався.

А це поклявсь усьому люду:

— Клястися більше я не буду!

ПОВІРИЛА

— В твоїх очах бездонна глибина, — Колись коханій Гриць казав на ганку, Та лише тепер повірила вона, бо сльози з них течуть безперestанку.

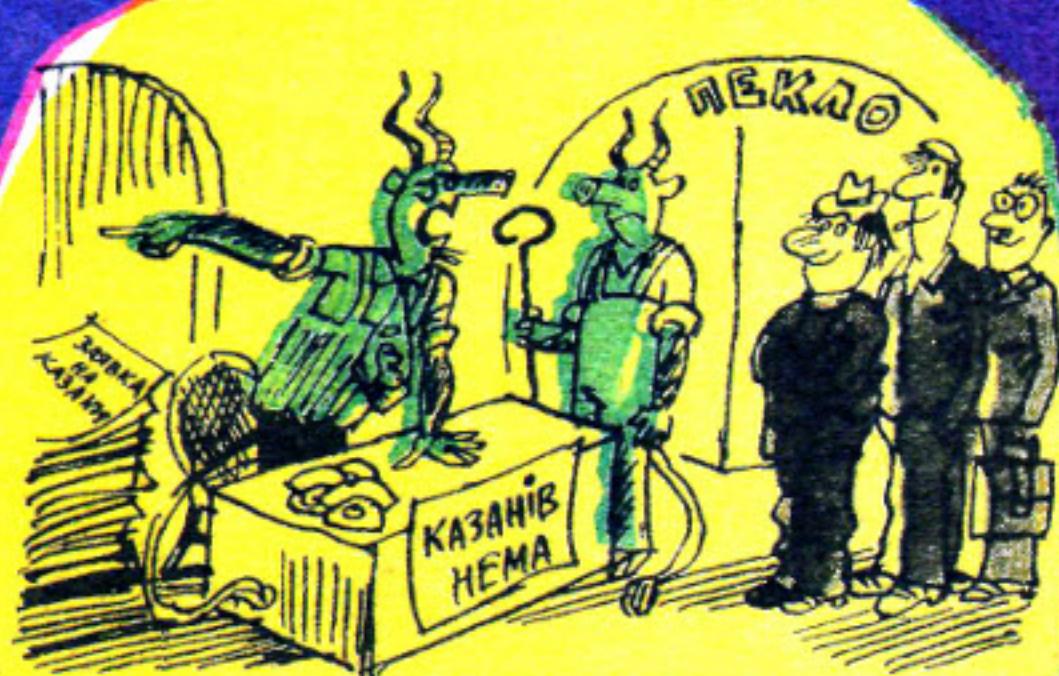
Анатолій ГОРПИНICH.

Житіє святих і нечестивих

Мал. художників:
В. ГЛІВЕНКА, А. АРУТЮНЯНЦА,
В. ЗЕЛІНСЬКОГО, В. ЧМИРЬОВА,
С. ГЕРАСИМЧУКА.

Без слів.

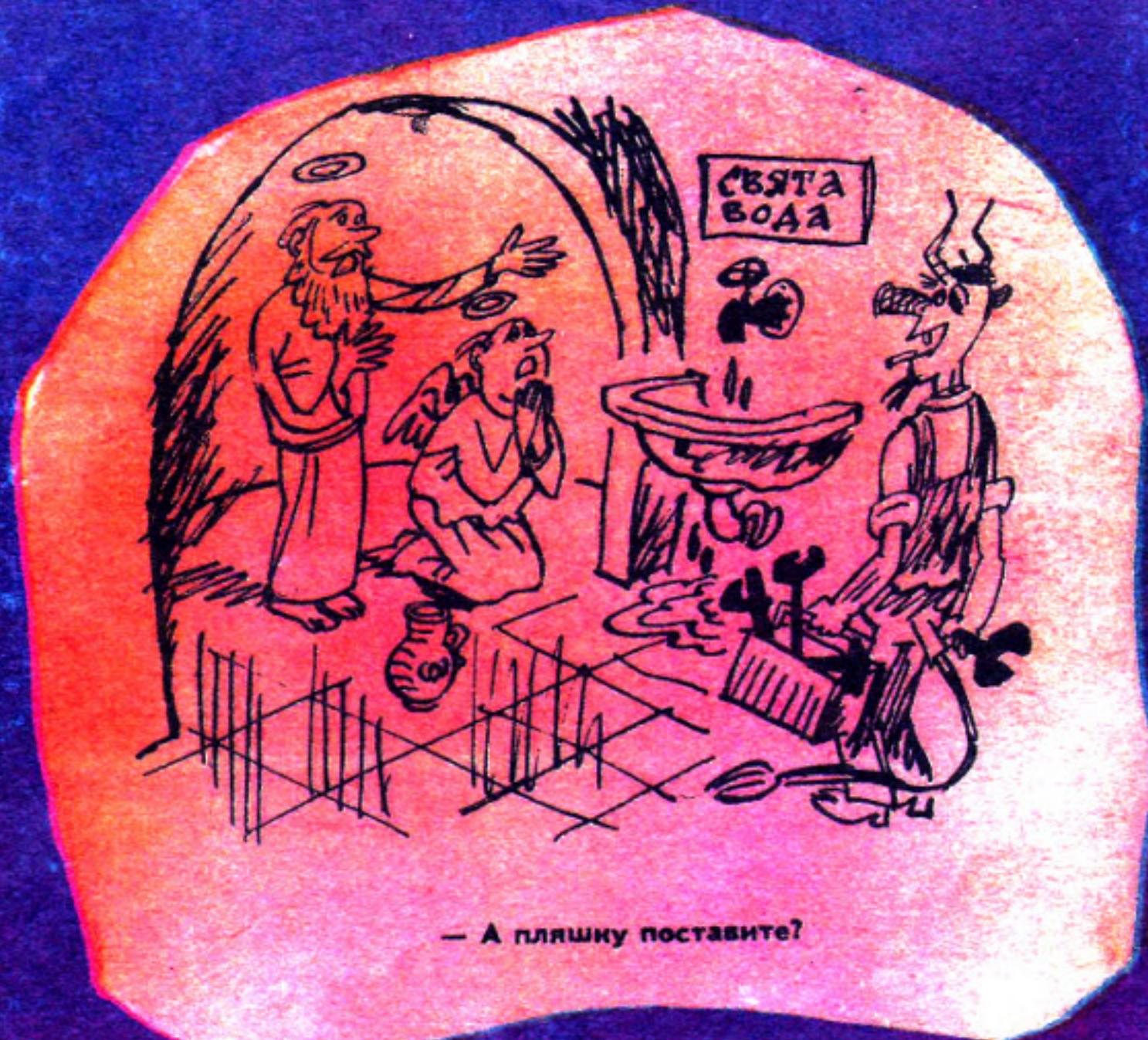
— Я ж тобі казав, щоб ти відправляв їх у рай.
Бачиш, казанів нема.

— Дайте мені книгу снарг! Смола зовсім низької якості.

Без слів.

— А пляшку поставите?

Без слів.

— А ти не бійся — вони, виявляється, дров не заготували.

ІСМІЖ
І ГРІХ

ДОБЛЕСНЕ ВОІНСТВО ЗДАЕ...

Скидається на те, що в боротьбі західнонімецького воїнства із «зеленим змієм» останній бере верх. Ось які дані наводить, зокрема, журнал «Шпігель».

В одному з гарнізонів, який нараховує 2000 солдатів, 200 чоловік — алкоголіки; щороку встановлюють хронічний алкоголізм у 700 солдатів бундесверу; щороку майже 1000 солдатів, під хмелем будучи, намагаються покінчити з собою.

«Я сподівався зустріти громадян у військовій формі, а побачив національну школу алкоголізму» — так висловив свої враження від близького знайомства з бундесвером новобранець Бернд Кюніг.

УЖЕ НЕ ЗДИВУЄШІ..

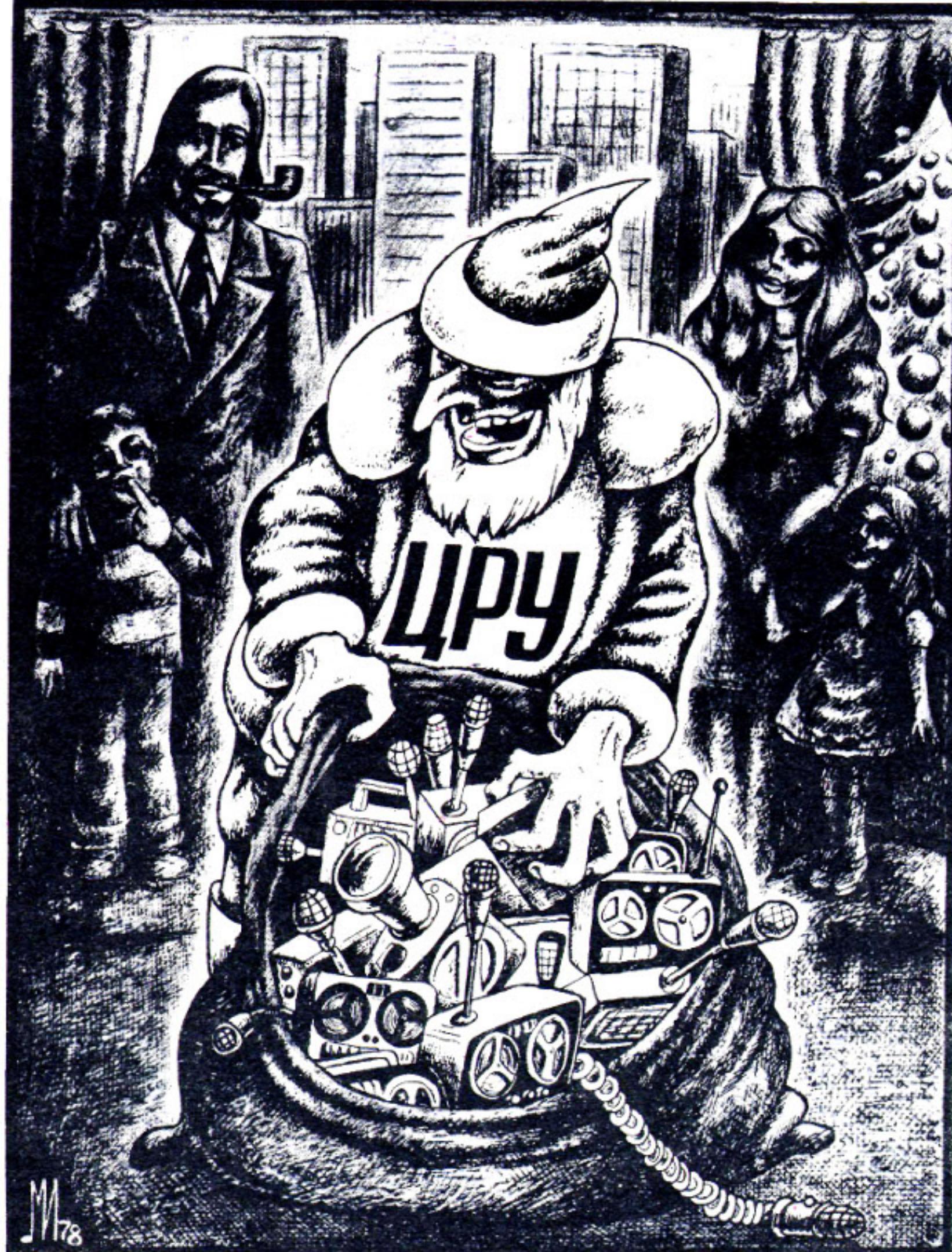
Злочинність стала невід'ємним явищем американського побуту. І нікого, наприклад, уже не дивує ось така об'єва, вивішена при вході в латиноамериканський «Банко де Понсе», що знаходиться в Нью-Йорку: «До відома грабіжників, які завітали до нас: персонал банку розмовляє тільки по-іспанському. Якщо ви маєте бажання нас пограбувати, наберіться, будь ласка, терпіння і викличте перекладача. Спасибі. Дирекція».

ЯК СТАТИ БАГАТІЄМ

Якщо йняти віри гамбурзькій газеті «Більд», то в ФРН це робиться дуже просто: спочатку треба знайти для себе посаду на 3000 марок у місяць (блізько 1000 карбованців) і за чотири роки відкласти 40.000 марок; потім треба знайти собі літню коханку і позичити у неї ще 40.000 марок; після цього замовити собі костюм у найкращого кравця. Маючи 80.000 марок і шикарний костюм, можна розпочинати свій власний бізнес.

Мал. Є. МИЛУТКИ

ЦРУ веде тотальне слідкування за громадянами США.
(З газет).

— Одвернітесь, шановні, й заплющіть очі, а я буду ховати у вас у квартирі ці подарунки.

ПРИЄМНА НОВИНКА!..

Подібне звернення до читачів цілком могло б з'явитися і на сторінках якоїсь газети будь-якої іншої країни богом благословленного «вільного світу». Підстави для цього кругом є. І те, що з'явилось воно саме в стокгольмській вечірній газеті «Експрессен», можна вважати просто грою випадку або ж результатом більшої, ніж у інших, журналістської винахідливості її працівників.

А звернення ось яке.

«Оскільки телебачення, радіо й преса частують шведську громадськість тільки найгіршими і не-приємними вістями: криза, примусові відгули і звільнення, девальвація крони, карколомний ріст цін, — ми будемо раді, якщо ви надішлете нам хороши заспокійливі новини, і ми викличемо у наших читачів посмішку задоволення».

Не знаємо поки що, як там справи з приємними новинами у самій Швеції, а от у ФРН така новинка знайшлася. А саме: один інженер-хімік на роботу влаштувався!

І ось як воно, наскільки можна уявити, діло було.

Прочув той інженер-хімік, що Федеральне відомство праці та створило із психологів групу по підняття настрою безробітним.

«Що ж, — подумав собі інженер-хімік, — це якраз те, що мені треба: я — безробітний, настрай у мене не зовсім... той, а вірніше — зовсім не той, що хотівся б... Зайду до вчених психологів, мо' що порадять.

Зашов. Так, мовляв, і так. Настрай у мене — нікудишній: зневірився я сам у собі, отак без роботи никаючи. Не вірю у свої сили, ну і так далі. Так оце до вас, значить, прийшов.

«І добре зробили, — кажуть йому. — Приймаємо вас для проходження курсу інтенсивної терапії. Будемо вам настрай піднімати та вселяти у вас віру у власні сили».

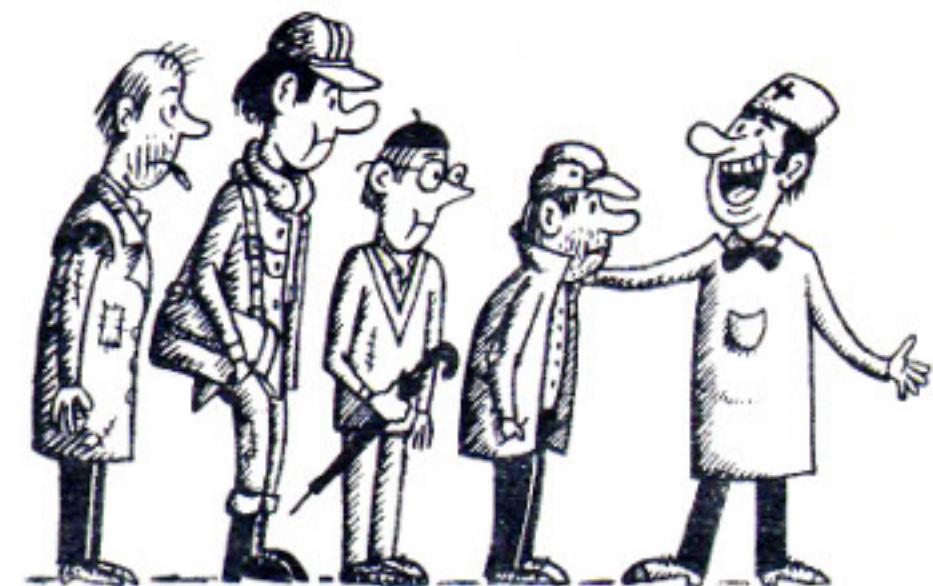
Крім інженера-хіміка, взяли психологи ще сорок шість пациєнтів та й приступили до роботи.

День підіймають їм настрай, два виводять їх із стану депресії, три вселяють у них віру. А на тридцятий день діло мовби й із місця зрушило. Кореспондентів наїхало, розпитують, що та як, та все — ах! ах!..

А після того газета «Вельт» втішила своїх читачів радісною новинкою:

«Перший успіх психотерапевтів!

Після чотиритижневої інтенсивної терапії психологи вивели із стану депресії тридцять одного із сорока семи пациєнтів. Серед зцілених було кілька зовсім безнадійних. Інженер-хімік, наприклад, знову повірив у свої сили, подав заяву, і його відразу ж прийняли на роботу.

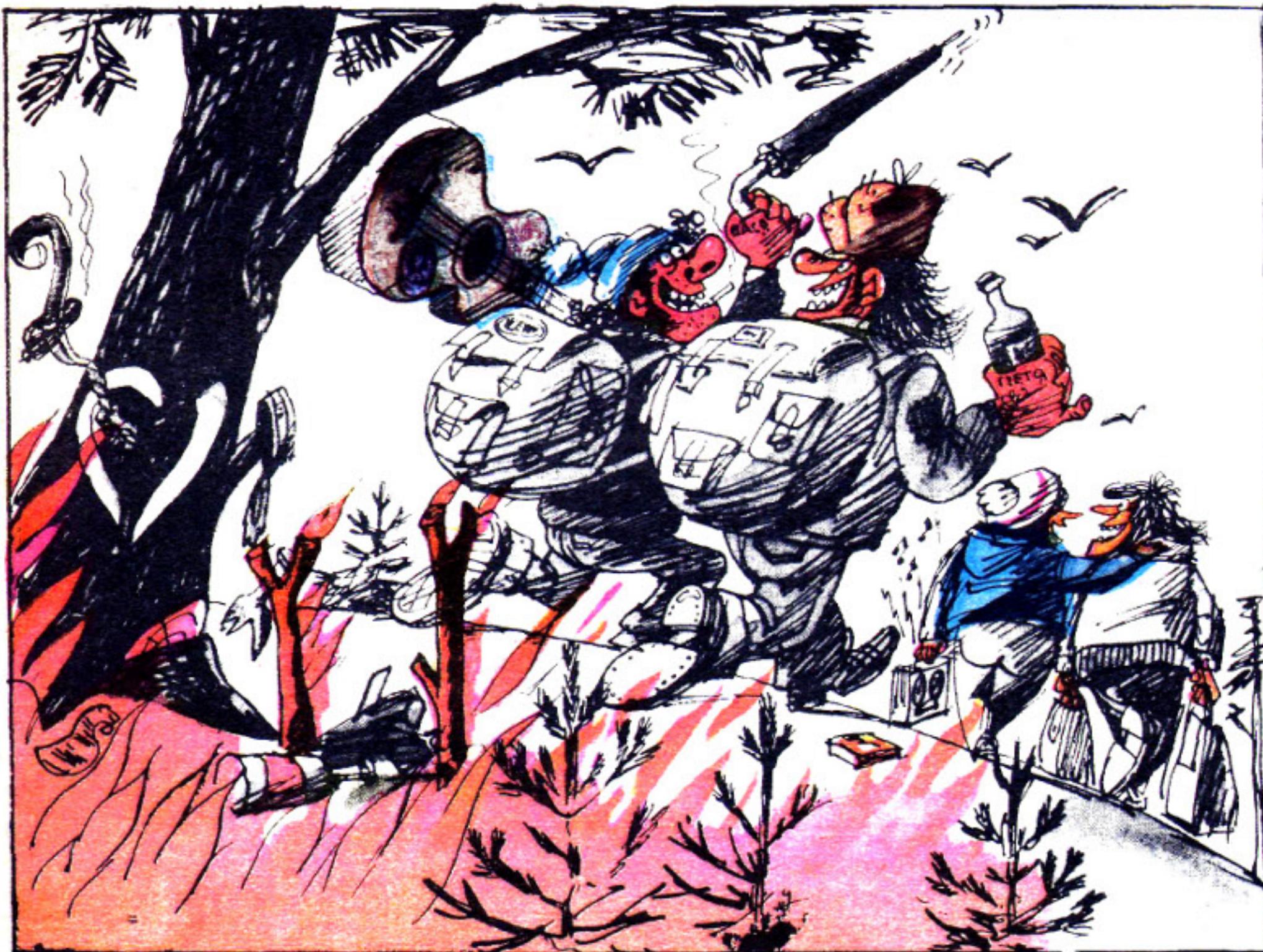

Як бачимо, не дарма психологи хліб їли.

Окрім першим успіхом, вони оголосили набір нової групи безробітних для підняття їм настрою. Не виключена можливість, що, крім нових клієнтів, до них прийшли і тридцять уже знайомих — із попередньої групи. Бо хоч психологам удалося підняти настрай тридцять одному безробітному, та роботу знайти вдалося тільки одному з них.

Але психологи спокійні, психологи мають усі підстави сподіватися, що самі вони без роботи не лишаться, що майбутнє у них — світе. Адже просвітку у безробітті поки що не видно.

Валентин ЧЕМЕРІС.

— Може, потасимо?
— Та нехай горить. Синоптики обіцяли на сьогодні значні опади.

Петро РЕБРО

«ВИРОБНИЧА ТРАВМА»

Примазавсь на будові Омелян
[А руки загребущі в Омеляна].
Сяк-так трудивсь, бо мав він інший план
І кредит: цуп, якщо лежить погано.

Все тяг додому — кахлі, дошку, цвях —
І мав завжди він копійчину свіжу.
Якось гранітну брилу був потяг
І підірвавсь — нажив сердега грижу.

Ото злодюзі кара отака!
Скажіть це Омелянові в обличчя,

Бо він і досі мюні розпуска,
Що це у нього травма виробничя!

ЗАЛІЗНА ЛОГІКА

Про Жору — а йому вже двадцять з гаком —
Не скаже слова доброго ніхто:
То мало, що завжди працює з браком,
Так він же ще і ледар — на всі сто.

Регоче Жора: — Ну ѿ чудні ви люди!
Це факт, бува, що на роботі сплю,
Але ж якщо я ледарем не буду,
То браку вам ще більше нароблю!

— Ну ѿ жартівник цей дядя Вася!

ЩОСЬ ТРЕБА РОБИТИ

ГУМОРЕСКА

Уперше відчув себе обікраденим.
Відчуття було гостре, як радикаліт.
«Тебе обікрали!» — тъхнуло серце.
«Обі-кра-ли!» — пащекувало гайвороння.
Я приречено опустився на лаву в скверику. Де портмоне? Ось портмоне. Посвідчення, права, резервний п'ятдесятник однією асигнацією. Ось він, рідненький. Порядок! Більше красти нічого.

«Обікрали, обікрали, обікрали!» — цвірінкали у мозок горобці.

Так... Вимикаю емоції, вмикаю здоровий глузд. «Такого обкрадеш, аякже! — посміхнувся здоровий глузд. — А втім — аналізуй!»

Аналізую. Спочатку — громадське, потім — особисте.

У чині нібито не ошуканий.
«Не ошуканий? — включився здоровий глузд.

— Перевищений! Передрав ідею друга і вліз у крісло, яке належало іншому».

Так... У чині справді не ошуканий.
Беру день нинішній. Зіпхнули плановий проект.

«З масою недоробок», — підказав здоровий глузд.

У всіх недоробки. Зіпхнули у строк. Подяки не треба — премія забезпечена.

«Подарував шоферові запальничку», — нагадав здоровий глузд.

А! Прекрасна запальничка! Оздоблена перламутром. Сам себе обікрав! Передав куті меду...

«Ну, артист! — хихкнув здоровий глузд. — Навзасім новенький скат перекотив зі службового автоландо на твоє власне, а твій підтоптаний — на службове».

Так... Хто ж мене обікрав? Може, дружина? Скупердяйка. І взагалі не Мерлін Монро.

«А столична прописка?» — нагадав здоровий глузд.

Було. Мені в зуби — диплом і розподілення у незабутній край босоногого дитинства, а я — шлюбне посвідчення і прописку. Підніс під ніс.

«А щодо Мерлін Монро, — телепатнув здоровий глузд, — оформив секретарку з формами».

Де ж мене обікрали? Дача! Точно — дача! На біса мені здалася та латифундія? Своїх підлеглих не використовував. Тільки стіни звели. А на дах запросив шабашників. Обідрали, як липку! Хоча...

«Хоча збитки перекрила черепиця, яку тобі списали начебто брак», — підрахував здоровий глузд.

Справді... Але ж почуваюсь обікраденим! Нутрощами чую, що обчистили.

Так... Перевірю ще раз. Носовичок на місці. Десять копійок мідяками. Було п'ятнадцять. Ага! Як машину відпустив, вліз до автобуса. П'ять копійок кинув до каси. А проїхав одну зупинку. Куди їхав? Їхав до пивбару! Точно! Чеське пиво завезли. Виришив кухоль пива прийняти у демократичній обстановці. Дружина, жаліслива дурепа, тицнула вранці рубляку. Де рубляка? Носовичок цілий, мідяки... Десять копійок мідяками... А рубляки нема. Нема рубляки! Витягли в автобусі! Притисли до каси і витягли! Рубляку витягли! Розплодили, розумієте, кишеневкових активістів! Пропала рубляка! Випарувалася, згинула, шелеснула! Нема рубляки! Ні, щось треба робити!..

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

м. Київ.

КОРОТКО КАЖУЧИ...

- Для одних важливий ступінь учності, для інших — вчений ступінь.

- Якщо тобі все дается легко, то від цього потім важко відвикати.

- Дуже часто становище називають безвихідним лише тому, що це є виходом із становища.

- Життя дается тільки раз, а деято неодноразово починає його спочатку.

М. КОЛЕСНИКОВ.

м. Торез.

МУДРИЙ ЗАЙЧИК

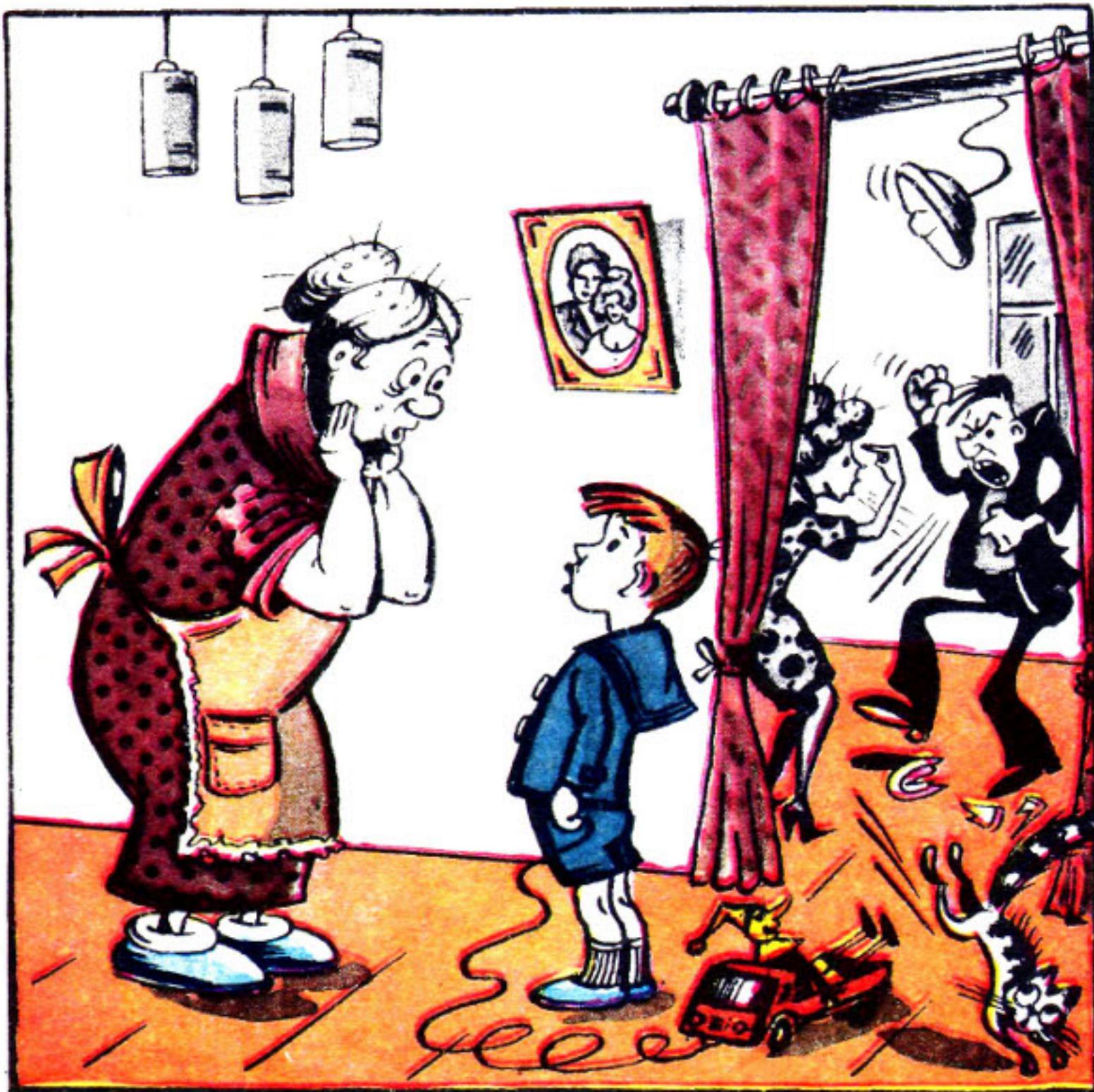
На ялинку в дитсадок
Мудрий зайчик до діток
Прискарав.
Він веселих ім казок
Про звіряток і пташок
Розказав.
Запитали вуханя:
— Ой, ти, зайцю-
зайчена,
Постривай.
Скільки буде — три
дубки
Та чотири берестки —
Відгадай.
Мовив зайчик: — Три
дубки
Та чотири берестки —
Буде гай!

Марія ЧЕПУРНА.

ЗІБРАЛАСЬ БАБА
ДО БАОБАБА

Снігова велика Баба
Чула десь про Баобаба.
День і ніч вона туркоче:
— Дуже в Африку
я хочу,
Щоб побачити хоча б,
Що за диво — Баобаб.
Ми ракету їй зробили,
Посадили, запустили,
Й наша Баба сніжно-біла
Піднялась і полетіла...
Перед Баобабом стала,
Подивилась — і розтала.

Василь ВОЙТОВИЧ.

— Ти звідки, внученьку, набрався таких слів?
— Ти ж сама, бабусю, казала: слухай тата й маму.

«Сьогодні він напився,
У завтра лішов похмелився,
На танцях побився,
У міліції опинився...
А що буде далі подивимся?»

С. С-ро.
з Миколаївської області.

— З нетерпінням чекаємо розповіді про подальші пригоди вашого героя.

«У Почаїві давно славиться
Чоловічий монастир
Там монахи є молодесенькі
І свіжесенькі як галанський сир.
Мені б хотілося одного спіймати...»

О. Ю-а,
Тернопільська область.

— «Галанського» сиру можемо по-
могти дістати. Спіймати ж монаха, та-
ще й свіжесенького, — набагато
складніше. Тому не обіцяємо.

НОВЕ ЖИТТЯ

ГУМОРЕСКА

Жив я зі своєю Марією, можна скла-
ти, душа в душу. Все в нас було, як
у людей. У міру сварилися, в міру у
кіно ходили. Потім біля телевізора
влаштувалися. Але останнім часом
почав помічати я, що дружина від-
стає від моєго інтелектуального рівня.
«Клуб кіноподорожей» не дивиться.
Все у неї в голові кухня та базар. А
що найгірше — сувенірчики різні.

І казав же їй: викиньти отих сло-
ників геть із серванта. Вік би я їх не
бачив! Скільки можна накладати на
ліжко подушечок? А ці червоні тор-
шери?! Поганий смак, Марі!

Неможливо стало жити. Душить ме-
не цей міщанський затишок. Дихати
не дає! Ініціативу сковує!.. Я б, мо-
же, у спартанській квартирі за по-
рожнім столом винайшов щось таке...
А тут! Після смачної вечері ляжеш
на м'яку тахту, підкладеш під голову
дві пухові подушечки... Де вже тут
дерзати!?

Урвався в мене терпець. Приходжу
якось з роботи і прямо з порога за-
являю:

— Осторідли слоники! Набриди
пуфчики! Не бажаю далі так жити у
цьому, вибачаюся, будуарі!

РОМАН ФЕДОРІВ. ЛІЧБА КНЯЗЯ ЯРОСЛАВА.

(Невідомі сторінки роману «Отчий світильник»)

У княжій хороміні сиділи двоє:
князь Ярослав і його дієпісець, лі-
чець і числовознавець велемудрий Іван
Русин.

На столі жбан вина, вистояного в
княжих медушах.

Пили.

Пахуче вино галицьке.

Статечно й некваліво, як і личить
двоє наймудрішим мужам землі га-
лицької, розмовляли.

Красно розмовляли. Відомо ж бо:
веселіс Русі — розмова за чарою.

— Чим засмучений, князю? — пи-
тає лічець і дієпісець.

— Зbezgrošів я, Русине. Війна спу-
стошила державну скарбницю. Що
порадиш?

— Почни з малого. Не розтринь-
куй марно, що маєш. Лічба — кожний
гріш. Лічба — наука велими потрібна
волостелінові.

— Не все ще я збагнув у тій хитрій
науці. Має свої таїни.

— А втім, додавати й віднімати ти
вже добре навчився, князю.

— Твоя правда, любомудре. Скажу
відверто: люблю додавати. Саме в
додаванні бачу мудрість волостеліно-
ву. Гріш до гроша — гривна. Гривна
до гривни — і ти Крез! Овен до овна
— стадо. Є чим годувати воїнів. Воїн
до воїна — дружина. Волость до во-
лости — уділ. Уділ до уділа — кня-
зівство.

— Як любиш додавати, то любиш і
віднімати, князю мій! Собі додаєш —
у когось віднімаєш. Овна — у хлопа.
Гріш — у городяніна, волости і весі
— у слабшого сусіда. Чи не так?

— На тому з правіку стоїть світ бо-
жий, блаженний муже. Лисиця відби-
рає життя у зайця, вовк — того зайця
у лисиці, смерд — у вовка його шку-
ру, боярин — тулу здобич у ницього
смерда...

— Проте ти, князю, не любиш, як
у тебе щось віднімають. Не любиш і
ділти.

— І то правда, Русине. Ділти —
дрібнити! То ж тільки дурні княжата
між собою й дрібнятъ землю отчу.
Навчи мене множити!

— Множити треба тільки добро!

— От я хочу добро множити.
Щоб множилося те добро в моїх льо-
хах і теремах.

— Бачу, не розуміємо один одного.
Але воля твоя! Спробую навчити тебе
чародійній таблиці множення. Попер-
вах, подумай і скажи мені: скільки
буде, якщо два подвоїти?

— Чого — два?

— Все одного чого, князю.

— Як то — все одно? Міркуй сам:
подвою в дружині своїй хоробрех
воїв, то сила її, може, й потроїться.
Подвою боягузливих — ворог тую
дружину вщент вирубає! Не маєш
ратного досвіду, вчений муже!

Князь розсміявся, поплескав по
плечу Русину: «Ой, морока мені з
тими блаженними інтелектуалами!
Завтра приходить, навчителю».

...Сидів сам-на-сам зі своїми думами.

Думки зміїлися в голові, множили-
ся, мов гаддя в гадючнику, розповза-
лися вусебіч, кусали одна одну...

Пив.

П'янке вино галицьке.

Випорожнив жбан до краплинни.

Веселіс Русі єсть пити. Та коли п'єш
сам, то не з веселощів. Прибила кня-
зя розгуба. Не міг дати собі ради з
тією лічбою державною. «Як помно-
жу податки, — міркував князь, —
зворохобиться люд галицький. А во-
рохоба — то завжди віднімання. Гріш-
ної душі від тіла. Буйних голів від
плечей. І невідомо ще, хто у кого
відніматимиме...»

Ой, нелегка ти, наука лічби князів-
ської!

Амінь.
Галич, 1187 — Львів, 1972.

Без слів.

А. ВАСИЛЕНКО

Я. ВАЛАХ

В. ЗЕЛІНСЬКИЙ

С. ГЕРАСИМЧУК

І. ЛАГОЗА

Е. МИЛУТКА

Д. МОЛЯКЕВИЧ

А. КРИЖАНІВСЬКИЙ

В. ГОНЧАРОВ

М. ПАЛЬЧИК

В. ЛАПСЬКИЙ

В. ПАЛЬЦУН

П. РЕБРО

Т. ЮНАК

Р. САХАЛТУЄВ

В. ЛЕВОНЮК

Л. ТЕЛЯТНИКОВ

ПЕРЕМОЖЦІ КОНКУРСУ

Ще раз уважно погоргавши підшивку журналу за 1979 рік, редакція «Перця» після нетривалих дебатів визначила кращі публікації року. Лауреатами перчанського конкурсу стали:

А. Василенко — за малюнки до сторінки для дітей «Перченя»;

Я. Валах — за памфлети «Генерал повертається на паркет» (№ 17); «Професія: Генрі Джексон» (№ 22);

С. Герасимчук — за цикл малюнків «Житіє святих і нечестивих» і «Незвичайні ситуації»;

В. Гончаров — за малюнки «Звіт і пояснення» (№ 9), «Збився з рахунку» (№ 22);

В. Зелінський — за малюнки «Поліцейський дубець на Близькому Сході» (№ 20), «Битого полку прибуло» (№ 17);

А. Крижанівський — за оповідання «Щодо зникнення матерії» (№ 16), «Вишебала» (№ 22);

І. Лагоза — за фейлетони «Свій підхід» (№ 13), «Насіння — не продукт» (№ 12), «Командировочний дош» (№ 4);

В. Лапський — за памфлети «Операція «Вибори» (№ 12), «Як просвічують мізки, або за димовою завісою» (№ 19);

В. Левонюк — за теми до малюнків, що друкувалися протягом року;

Е. Милутка — за теми до малюнків, що друкувалися протягом року;

Д. Молякевич — за вірш «Лист племінниці Гані до дядька Івана за океан» (№ 18);

І. Немирович — за фейлетони: «Обурений шабашник» (№ 2); «А чи в нозі справа» (№ 8), «Радост киває на сільраду» (№ 3);

В. Пальцун — за фейлетон «Концерт для приватної вітальні» (№ 17) та гумореску «Нижче пояса» (№ 4);

М. Пальчик — за фейлетони «Транзитні кролі» (№ 9), «Дефіцитний сміттєвоз» (№ 16);

П. Ребро — за вірші «Ідеальна парочка», «Погомоніли»;

П. Сліпчук (посмертно) — за байки «Жертва мистецтва» (№ 10), «Гороб'яча пиха» (№ 20);

Р. Сахалтуев — за малюнки: «Слухай, може, допоможемо матері» (№ 13), «Ех, відпочити вже хочеться» (№ 18) та інші;

Л. Телятников — за теми до малюнків, що друкувалися протягом року;

В. Ширяєв — за малюнок «Найновітніший варіант давньої байки» (№ 16);

Т. Юнак (Г. Костовецький, О. Попов, А. Юн) — за малюнки під рубрикою «Вінегрет з перцем».

Гаряче вітаємо лауреатів і нагадуємо всім авторам та читачам нашого журналу, що перчанський конкурс триває.

І. НЕМИРОВИЧ

П. СЛІПЧУК

В. ШИРЯЄВ

Фруже Перче!

Хочу поскаржитися тобі на долю. Не щастить мені. Купив, приміром, я влітку сандалі Ровенської взуттєвої фабрики. Дві години походив у них — і порвалися. Уявляєш! Лише дві години! В магазині, де я їх купував, видаючи довідку про низьку якість взуття, пояснили, що деяким таланти навіть по кілька днів у таких сандалях проходить. Відправив я сандалі разом з довідкою на фабрику. Не минуло й трьох місяців, як одержав бандероль. Поміняли таки. От чи на якіні — не можу сказати. Бо прислали мені сандалі на номер менші, ніж ті, що я відправляв. Отже тепер зовсім одягти їх не можу.

Бачиш, Перче, який я нещасливий! Хоча б тому, що доля підсунула мені продукцію підприємства, на якому думають про що завгодно, тільки не про споживача.

М. ЯРЕМЕНКО.

Досі ми вважали, що спеціалізація в системі «Сільгосптехніки» служить підвищенню ефективності та якості ремонту. Та не так сталося, як гадалося.

Здав наш райвузол зв'язку у Вільшанське районоб'єднання «Сільгосптехніка» два двигуни від автомашин ГАЗ-51. Вони передало їх Ульянівському районоб'єднанню, котре на ремонті цих двигунів спеціалізується. Один двигун нам двічі лагодили, двічі ми за ремонт гроши платили, але так він і лежить нині в майстерні без руху. А на сліди другого ми ніяк не натрапимо. Зник двигун — і все.

Може, Перче, є в системі «Сільгосптехніки» і така служба, що спеціалізується на пошуках зниклих замовлень?

А. САМОЙЛОВ.

Кіровоградська область.

Знаєш, як розгадується загадка «Без вікон, без дверей, повна хата людей! Це наша ремонтно-механічна майстерня. Її почали будувати в 1976 році, але й досі не закінчили. Гуляє вітер у приміщенні, ремонтники мерзнут. І ось у таких умовах треба лагодити трактори, комбайни, сільгоспінвентар. А будівельникам з нашого районного

БУ-17, які мали закінчити будівництво майстерні ще в 1977 році, від наших незручностей ні холодно, ні жарко.

Механізатори колгоспу ім. Куйбишева Козельщинського району.
Полтавська область.

ВЕДМІДЬ НА ЗАГОТІВЛЯХ

БАЙКА

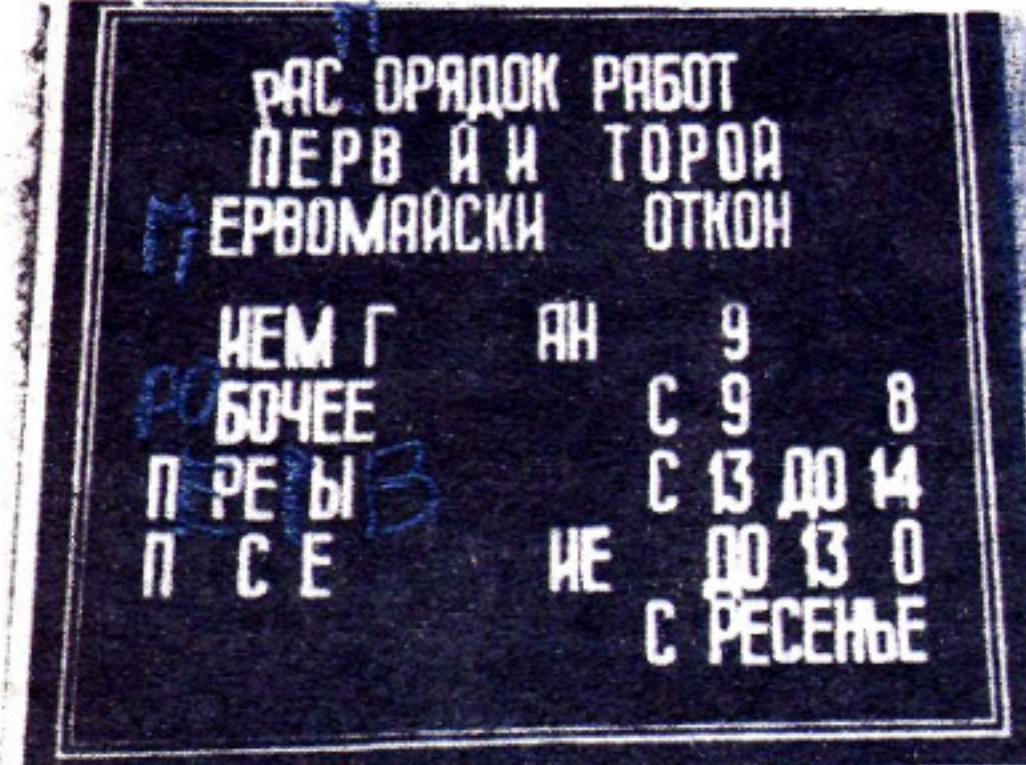
— Тепер повік смоктать не буду лапу, — Напровесні Ведмідь хвалився Цапу. — У мене ж сила, друже, он яка, Не те, що в Іжака. Я заготовлю корму цілі гори, Медку на зиму наношу в комору! «Ну що ж, — промовив Цап, — бажаю вдачі. Хай смокчуть лапи Борсуки ледачі!..» І тільки літні гримнули громи, Бурмило став барліг готовить до зими. Намітив план: все передбачив наперед, Прийняв окреме рішення про мед, Повісив лозунг на сучку ялини: «Я заготовлю ягід три корзини!» Отак він кожний день писав та виступав, А теплі дні летіли, час минав. Дмухнула осінь холодом з полів, Борсук давно без рішень та без слів Тихенько наносив у нірку Грибів, коріння, яблук цілу гірку. І тільки спідтишка дивився, як Бурмило Псував безбожно фарбу і чорнило, Аж поки не сипнув пухнастий сніг. Заліз Бурмило у пустий барліг І замість меду, про який хвалився Цапу, Почав смоктати лапу.

* * *

Мораль цієї байки зрозуміла: Поменше тріскотні, побільше діла!

Петро СИВОЛАП.

ПОМІРКУЙТЕ НА ДОЗВІЛЛІ

Усілякі там шаради, ребуси, головоломки, які друкуються на останніх сторінках газет і журналів, переслідують одну мету: трохи розважити читача і примусити його поворушити мозковими звишинами. Іноді воно буває великою корисно.

А от у Миколаївській області пішли в цьому напрямку значно далі. Там хтось вирішив, що газетно-журнальних розважальних публікацій — явно замало, і в порядку експерименту вивісив просто на стіні однієї з державних установ отакий ребус (див. фото).

Читачів, які першими відгадають, що тут написано, чекає приз «Найкімітливіший із кімітливих», за проваджений вищепоміненою установою. Ваші відповіді просимо надсилати за адресою: Миколаївська область, м. Первомайськ, перша державна нотаріальна контора.

В. Ш.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ДОКТРИНА — жінка доктора наук.
КАШАЛОТ — любитель каші.
НАСИПКА — велика ложка, черпак.
ПАРНИК — близнюк.

Л. МАЛЕЦЬКИЙ.

БОЛІЛЬНИК — людина на лікарняном листку.
КОСАР — парубок з довгим волоссям.

Ю. ШУМ.

ПАРОДІЯ — паровий двигун.
МУХОМОР — павук.

В. СКОМАРІВСЬКИЙ.

Мал. Л. ТЕЛЯТИНКОВА

Страшне перо НЕ В ГУСАКА

«Спиртні напої й табачні вироби неповним дітям до 16 років не відпускаються в одні руки».

«Легенький вітерець труснув дерево і кілька ягід упало в річку. Той же міті по воді пішли круги: велетенські в'язні хапали шовковиці один поперед одного».

(З листів до газети).

Надіслав В. ТАРАНЕЦЬ.

м. Світловодськ
Кіровоградської обл.

«Тов. ВОДИТЕЛИ.

1-го жовтня 79 року.
«Я подіхал на такси в 1 масив Лоцманки вишел з машини і забув між сидіннями сумку з Аллою Пугачевою в якій находилась чековая книжка. Прошу Вас вернуту. Вознаграждение обираю по соглашению».

Надіслав СУДАКОВ А. А.

м. Дніпропетровськ.

«Виконком Кіндрашівської сільради повідомляє, що факти викладені в листі до Вашої редакції мешканцями вул. 1-го Травня в с. Московці про те, що стічна труба впоперек

вулиці зруйнувалась ще весною і не ремонтувалась до цього часу, так як для цього потрібні капітальні витрати коштів, яких в виконкомі сільради немає».

Копію зняв М. ГМИРЯ.

м. Куп'янськ.

«Станом на 10 березня всі 48 випускників були сфотографовані. Але при перевірці фотографій 11 випускників були визнані неякісними з видини фотографа».

(З доповідної).

«Довідка видана баяністу Будинку культури т. Іванову в тому, що відділ культури не возражає працювати в школі учителем музики».

(Довідка).

«В краєзнавчому музеї експонується бронзова стріла і кам'яна сокира, знайдена вдруге на одному і тому ж самому місці».

(З інформації).

«Восени наша виробнича бригада вивозить на поле до 10 тонн оргдобрик. Весною вивозить стільки ж обратно».

Надіслала Г. МОГИЛЬНИЦЬКА.

с. Криве Озеро

Миколаївської обл.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що при будівництві дитячого комбінату «Маляtko» у районі Ямполі будівельники тресту «Шостхімбуд» залишили безліч недоробок, повідомляється у «Перці» № 17 [замітка «У пошуках»].

Заступник голови виконкому Сумської облради І. Д. Голуб повідомив редакції, що всі виявлені недоробки вже ліквідовано, і дитячий комбінат «Маляtko» функціонує нормально.

★ Ще у січні 1979 року випускники Ровенського сільськогосподарського технікуму замовили у міськпобуткомбінаті 69 альбомів, але досі жодного одержати не можуть. Про це писалося у замітці «Не пояснив» [№ 19 журналу].

Після виступу Перця директор Ровенського міськпобуткомбінату І. Б. Бад'ян повідомив, що

усі 69 альбомів нині виготовлено і видано замовникам.

★ Жителі села Жердова [Київщина] надіслали Перцю лист, в якому писали про те, що завідувач Бобрицькою ветеринарною дільницею Власенко Б. В. зловживав службовим становищем, грубо ставиться до відвідувачів.

Начальник Броварського районного управління сільського господарства тов. Щабельник повідомив редакцію, що вказані у листі факти при перевірці підтвердилися. За допущені зловживання та грубе поводження з відвідувачами Власенко Б. В. з роботи звільнено.

★ Інвалід Вітчизняної війни Четверик В. М. із міста Снятини [Івано-Франківська область] написав редакції лист про те, що працівники Чернівецької станції техобслуговування автомобілів зволікають ремонт його «Запорожця».

На прохання Перця Міністерство автомобільного транспорту УРСР перевірило на місці цей лист

і встановило, що такий факт дійсно мав місце. Цей випадок було обговорено на зборах колективу. Наказом по обласному виробничому об'єднанню «Чернівецькавтотехобслуговування» за безвідповідальне ставлення до службових обов'язків інженера відділу технічного контролю станції техобслуговування Скакуна Б. С. з посади звільнено. Автомашину відремонтовано і передано тов. Четверику. Про це сповісти редакції заступник начальника республіканського промислового об'єднання «Укравтотехобслуговування» Н. П. Волошин.

★ В одному з листів, що надійшов до Перця, жителі села Трудолюбівки [Кіровоградщина] скаржилися на низьку напругу в електромережі.

Голова Новоукраїнського райвиконкому А. І. Кондратенко повідомив редакції, що таке становище дійсно мало місце. Нині проведено ремонт електролінії, і нарікань на рівень електронапруги тепер немає.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВІЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 1 (1067)
(на українському языку).
Виходить двічі на місяць.
Іздательство «Радянська Україна».

© Журнал «Перець», 1980 р.

Здано до набору 03.12.1979. Підписано до друку 17.12.1979. БФ 13193. Формат видання 70x108½. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 05938. Тираж 3.420.000.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець»

рекес-иа.

рекес-иа.

Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів для спільноти:

<http://perec-ia.livejournal.com>

рекес-иа.

рекес-иа.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ГОНЦІ ОЗБРОЄНЬ—МІЦНУ ГНУЗДЕЧКУ

